

KARATE SUOMESSA

**SUOMEN KARATELIITTO
50-VUOTTA**

Juha Kreuz

Suomen Karateliitto ry
Helsinki

www.karateliitto.fi

© Suomen Karateliitto ry (julkaisija), Butokuden (kustantaja) ja
Juha Kreus (tekijä) 2020

Kannet ja taitto: Juha Kreus & Ivica Ednaševsky

Paino: Printon AS

ISBN 978-952-69514-0-9

Painettu Virossa

KARATE Suomessa

ESIPUHE

Tämä on ensimmäinen karaten historiaa Suomessa käsittelevä tietokirja. Vaikka kyse on vuonna 1969 perustetun Suomen Karateliiton 50-vuotishistoriikista, aikajana kirjassa ulottuu 1900-luvun alkuun. Kirja on hyvin laaja, mutta se ei ole täydellinen. Kirja rajautuu vain Karateliiton toimintaan, jolloin väkisinkin ulkopuolelle jäävät seurat ja karatekat, jotka eivät ole olleet liiton toiminnassa mukana. Myös heidän toiminnallaan on ollut suuri merkitys karaten leviämiseksi ja kehittymiseksi maassamme, jota ei kuitenkaan tässä yhteydessä ollut mahdollista käsitellä. Teoksen luonne, käytettävissä oleva aineisto sekä resurssit eivät mahdollistaneet koko suomalaisen karatekentän avaamista. Kiitän teitä kaikkia, jotka olette valmentajina, kilpailijoina, harrastajina sekä luottamushenkilöinä olleet mukana tekemässä karatea tunnetuksi maassamme.

Kirjan kirjoittaminen on aina myös oppimisprosessi, mutta erityisesti tutkimusmatka. Historiikin tutkimusmatka kohdistuu kohteen eli Suomen Karateliiton menneisyyteen. Kirjoittaessa siirtyy ajassa taaksepäin aineistoa lukien ja tulkiten. Näkymä on juuri niin tarkka tai sumea, kuin mitä käytettävissä oleva aineisto on. Aineisto yhdessä tutkijatyön sekä käytettävissä olevien resurssien kanssa määrittelevät sisällön laajuuden ja tarkkuuden. Tässä suhteessa olen enemmän pyrkinyt hitaasti hyvään kuin nopeasti valmiiseen. Sama oppi pätee myös karateen.

Tämä kirja sai alkunsa Karateliiton toiminnanjohtaja Anssi Kaltevon kanssa käydyistä keskusteluista. Karateliiton hallitus Kimmo Kosken johdolla otti idean innostuneena vastaan ja säilytti hermonsa, vaikka hanke venyi. Kristel Laas toimitussihteerinä vastasi kirjan teknisestä toteutuksesta. Kiitos teille kaikille.

Suurimman kiitoksen osoitan senseilleni Willy J. Ortizille (1940-2019).

OSS!

Kesällä 2020

Juha Kreus

Kuva: Markku Mustonen

KARATELIITOLTA

Hyvä lukija!

Edessäsi on Suomen Karateliiton historiikki, ensimmäinen laatuaan. Liiton täytettyä viime vuonna 50 vuotta katsottiin aiheelliseksi dokumentoida karatehistorian tapahtumat jälkipolville – asia joka olisi pitänyt varmaan tehdä jo pari vuosikymmentä aiemmin. Tämä haaste tuli historiikkia kirjoittaessa selkeästi esille, sillä materiaalia olisi riittänyt ainakin viiteen vastaavan kokoiseen kirjaan. Karateliitolla on takanaan tapahtumarikkaat 50 vuotta, ja valintoja ollaan historiikkia koottaessa jouduttu tekemään. Kirja painottuukin pääosin liiton alkuaikoihin eli pitkälti 60- ja 70-lukujen tapahtumiin. Viimeisten vuosikymmenien aikana on tapahtunut paljon, eikä Karateliitto edes ole enää vain karaten, vaan myös taidon ja jujutsun lajiliitto, joten kirja vaatinee aikojen kuluessa vielä useita jatko-osia.

Itse aloitin karateharrastuksen tammikuussa vuonna 1977, joten useat kirjan tapahtumista ovat vielä hyvin muistissa. Sen sijaan liiton alkuaikat vuosikymmentä aiemmin vähemmän selkeästi. Ne ovat eläneet lähinnä erilaisina tarinoina, joihin historiikki nyt antaa selkeämpää rakennetta. Karaten tulo Suomeen ja sen kehittyminen täällä koostuu joukosta määrätietoisia toimia sekä sattuman oikkuja, joita kirja tuo ansiokkaasti esille. Suosittelen kirjan lukemista kaikille karaten harrastajille ja kamppailulajeista kiinnostuneille, iästä tai harrastusvuosista riippumatta.

Tapahtumarikkaiden vuosikymmenien kokoaminen yhteen on haastavaa, kuten kirjoittaja Juha Kreuz itsekin toteaa. Karateliiton toiminnassa on vuosien varrella ollut mukana tuhansia henkilöitä, jotka ovat osallistuneet sekä lajin että lajiliiton kehitykseen. Kaikki ansaitisivat maininnan nyt julkaistuissa historiikissa, mutta tämä vaan ei valitettavasti ole ollut käytännössä mahdollista. Karateliiton viisi vuosikymmentä on sisältänyt hienoa työtä lajin eteen, enemmän ja useammalta henkilöltä kuin yksi kirja pystyy kertomaan – kiitokset teille kaikille siitä!

Sanotaan, että Karateliiton tulevaisuus luotiin 50 vuotta sitten ja alkuaikojen päätökset viitoittavat tietämme vieläkin. Voi olla näin, mutta itse näen tilanteen myös toiselta kannalta. Puolen vuosisadan takaiset päätökset ovat luoneet pohjan, ja sitä seurannut historia on viitoittanut tien, mutta Karateliiton tulevaisuuteen vaikuttaa

ennen kaikkea se, mitä teemme seuraavaksi. Olkaamme siis sekä ylpeitä että ottakaamme samalla opiksi Karateliiton hienosta historiasta ja tehkäämme rohkeita päätöksiä, joilla karate, ju-jutsu ja taido menestyvät suomalaisessa yhteiskunnassa seuraavat 50 vuotta ja siitä eteen päin!

Antoisia lukuhetkiä Karateliiton historiikin parissa.

Kesällä 2020

Kimmo Koski
Hallituksen puheenjohtaja
Suomen Karateliitto ry

SISÄLLYS

ESIPUHE	3
KARATELIITOLTA	4
SISÄLLYS	7
LUKIJALLE.....	9
KARATE SAAPUU SUOMEEN	17
KARATELIITON ENSIASKELEET	46
KARATEHARJOITTELU JÄRJESTÄYTYY	77
TYYLISUUNNATON LINJA	110
TIE KOHTI OLYMPIAKARATEA	146
EPILOGI.....	170
HAKEMISTO.....	171
LÄHTEET	181
KUVAT	183
KARATELIITON PUHEENJOHTAJAT	185
ANSIOMERKIT	186
ERITYISPERUSTEISET DAN-ARVOT	190
KUNNIADOJO	191
ARVOKISAMITALISTIT.....	192
KARATELIITON JÄSENSEURAT 2020	194

LUKIJALLE

Tämä teos kertoo Suomen Karateliiton historiasta käytettävissä olleen kirjallisen aineiston perusteella. Matkan varrella on tehty useita kompromisseja, joista yksi merkittävin oli tyytyä kirjoitetun historian tutkimiseen ja jättää haastattelut pois, kahta poikkeusta lukuun ottamatta. Näin ollen kirja kertoo Karateliiton dokumentoidun historian. Se ei ole täydellinen, mutta se on varsin kattava. Tässä luvussa käsitellään teoksen syntymistä, tutkimus- ja kirjoitusprosessia sekä muita sisältöön vaikuttaneita tekijöitä.

Jonkin organisaation tai lajin historian kirjoittaminen on aina tutkijan näkemys menneisyydestä. Se on aineiston tutkimista ja tulkintaa siitä, mitä on tapahtunut ja miksi. Tässä teoksessa tulkinta on pyritty minimoimaan, mutta joiltakin osin aineistoa on ollut pakko arvioida eri näkökulmista ja tehdä päätös siitä mitä tekstiin tuo. Myös valinnat laajan aineiston sisällöstä on tietyllä tavalla tulkintaa. Se on tulkintaa siitä, mitä itse pitää lukijalle merkityksellisenä informaationa ja mitä täytyy jättää tila- ja aikarajoitusten vuoksi pois. Menneisyyden tutkiminen perustuu aina lähdeaineistoon, joka lopulta tulkinnan ja valintojen kautta muodostaa sen sisällön, jonka historiikin kirjoittaja on organisaatiosta ja sen toiminnasta sekä lajista saanut.

Historiikki on aina vain kirjoittajan muodostama näkemys tutkimuskohteesta ja siinä mukana olleista ihmisistä, tapahtumista sekä lajista. Se ei ole koko totuus, vaikka tutkimuksessa totuuteen pyritäänkin. Taustalle jää aina tehtyjen tutkimusrajoitusten, lähdeaineiston puutteiden ja ajankäytön rajallisuuden vuoksi seikkoja, jotka jäävät kertomatta. Historiikki on kuin valokuva menneisyydestä, joka kertoo paljon, mutta jättää aina jotain kertomatta.

Vaihtoehtoja historiikin tutkimusstrategialle on useita. Yhtenä lähtökohtana voi olla organisaatiotutkimus, jossa tutkimuskohteena on ihmisten organisoitumisen tuotos eli organisaatio. Tällöin väistämättä tutkimuksesta tulee pinnallinen ja tekninen raportti kokouksista ja organisatorisista tuloksista. Toisena vaihtoehtona on lähestyä asiaa karaten sisäisen organisoitumisen eli tyyliuuntien kautta. Tällöin tutkimuksesta tulee väistämättä valokuvakerrontaa eri asennoista ja katojen monimuotoisuudesta sekä erilaisista opetusmenetelmistä. Kolmantena voisi olla karaten sisäinen näkökulma eli se, miten karatekat ovat ihmisinä muuttuneet karatea harrastaessaan. Ongelmaksi tällöin muodostuu aineistohankinnan vaikeus ja työläys.

Neljäntenä, ja tämän teoksen sisällöllisenä strategiana, on aineistopohjainen tutkimusstrategia.

Aineistopohjaisen lähestymistavan etuna on aitous. Aineistotutkimus on luotettavaa ja autenttista. Se kertoo saman asian muuttumattomana vuosikymmeniä myöhemmin. Aika ei kulta muistojä, tieto ei muutu matkan varrella eivätkä muuttuneet näkemykset ja myöhemmin tullut lisäinformaatio muuta alkuperäistä aineistoa. Tässä teoksessa on käytetty vain julkista aineistoa. Kuka tahansa voi palata sen pariin ja tehdä siitä omat havaintonsa. Lähestymistapa vastaa myös tutkimuksen toistettavuuden vaatimukseen.

Historiantutkimuksen ja erityisesti historiikin kirjoittamisessa tärkeimpiä lähteitä ovat kirjalliset aineistot, kuten kirjat, lehdet, asiakirjat ja kuvat. Tämän teoksen taustatutkimuksessa on hyödynnetty Karateliitolta ja Suomen Urheilumuseolta saatua laajaa kirjallista aineistoa, joka sisältää Karateliiton yhdistyskokousten ja hallitusten kokousten pöytäkirjoja, kilpailupöytäkirjoja, tiedotteita, lehtiä, kirjeitä ja muuta yhdistysaineistoa. Tutkimuksessa on hyödynnetty myös suomalaisia budolehtiä sekä muutamia harvoja tietokirjoja ja yhtä opinnäytetyötä.

Kirjoittaja ei vastaa lähdeaineistossa mahdollisesti olleista virheistä. Taustatutkimuksen aikana on tullut eteen useita eri asiakirjoja, joissa samasta asiasta on kerrottu eri tavoin. Tällaiset ristiriitaiset tiedot on jätetty pois, ellei oikeaa sisältöä ole ollut mahdollista vahvistaa. Teoksessa saattaa siis olla virheitä ajankohtien, tapahtumien ja mm. henkilönimien osalta. Tämä on historiantutkimukselle tyypillistä, joten pieni varaus kaikkeen esitettyyn on hyvä pitää.

Kuvitus on joko kirjoittajan Karateliiton toimittamasta tai Urheilumuseossa olleesta tutkimusaineistosta valokuvaamaa tai skannaamaa. Muutama kuva on myös saatu kirjaa varten. Ulkolaisista henkilöistä olevat kuvat ovat pääosin internetistä. Osa kuvista on valitettavasti niiden alkuperästä johtuen heikkolaatuisia.

Aineistoa on ollut paljon, kaikkiaan noin 20 000 sivua. Koko aineisto on luettu ja arvioitu sisällöllisesti. Kirjan teksti on muodostettu siten, että alkuperäisistä aineistoista on luotu ns. raakatekstiä eli asiakirjojen tekstejä on viety suoraan sellaisenaan eri aihepiirien mukaisesti järjestettyihin dokumentteihin. Tämä raaka-aineisto on järjestetty kronologisesti, jolloin on syntynyt historiallinen tapahtumaketju. Raaka-aineistosta on muokattu kertomusmuotoon puo-

livalmiit luvut, jotka on siirretty kirjan luonnosversioon. Kun kaikki aineisto oli luonnosversiossa, se kirjoitettiin uudestaan sisältöä, kirjoitustyyliä ja kerrontaa yhdenmukaistaen. Karateliitto on kommentoinut sekä kirjan raakaversiota että oikoluettua versiota. Oikolukijoilta ja Karateliitolta tulleiden palautteiden perusteella on kirjoitettu lopullinen painovalmis versio, jota juuri nyt luet.

Sisältöä olisi saanut väritettyä ja syvennettyä henkilöhaastatteluin, mutta laajaan kirjalliseen aineistoon ensiperehtymisen jälkeen oli selvää, ettei henkilöhaastatteluita ollut mahdollista toteuttaa. Tähän oli useita syitä. Ensimmäinen on aikaperspektiivi eli kun on kyseessä viidenkymmenen vuoden aikaiset tapahtumat, on liian moni asia epävarman muistitiedon varassa. Lisäksi esiin tulleet kertomukset ja kertojien eri näkökulmat olisivat edellyttäneet useita haastattelukierroksia. Toinen merkittävä syy on se, että moni ei ole enää kertomassa näkemyksiään, joten tiedot olisivat jääneet siitäkin syystä puutteellisiksi. Kolmanneksi haastateltavien määrä olisi ollut suuri. Karateliiton viiden vuosikymmenen aikana mukana on ollut satoja ihmisiä, kuten hakemistosta ilmenee. Vain murto-osaa olisi ollut mahdollista haastatella. Neljänneksi, haastattelujen tekeminen, translitterointi, täydennyshaastattelut ja aineiston auki kirjoittaminen olisivat vaatineet enemmän aikaa kuin nyt massiiviseen kirjoitettuun aineistoon perehtyminen, joka itsessään oli hyvin aikaa vievää.

Poikkeus kuitenkin vahvistaa säännön. Kirjoittamisen loppuvaiheessa olen haastatellut Karateliiton ensimmäistä puheenjohtajaa Lasse Siuralaa sekä liiton toiminnassa alusta alkaen ja edelleen mukana olevaa Kari Kuulaa. Heidän haastatteluillansa on tarkennettu yksityiskohtia sekä tuotu mukaan heidän näkemyksiään tietyistä asiakokonaisuuksista.

Historiikeille tyypillisesti tekstistä on jätetty pois lähdeviittaukset. Kaikki kirjoitettu perustuu lähdeluettelossa yksilöityihin arkistolähteisiin. Tekstiin on lisätty kerronnallisuutta täydentämään lähdeaineistoa ja tekemään tekstistä luettavampaa. Lähdeviittausjärjestelmän poisjättämiseen oli myös prosessiekonominen peruste. Lähteiden merkitseminen olisi pidentänyt kirjoitusprosessia, mutta myös edellyttänyt kunkin lähteen osalta lähdekritiikin arviointia sekä tietojen ristiin vertailua eri lähteiden kanssa. Tällaiseen ei tietokirjoissa ole yleensä ryhdytty. Lukija voi kuitenkin halutessaan hankkia lisätietoa kirjan lopussa olevasta lähdeaineistosta, johon kaikki kirjassa oleva tieto perustuu. Kirjan loppuun on koottu hakemisto sekä lähde- ja kuvaluettelot auttamaan lukijaa löytämään tarvitsemansa

tiedon. Raaka-aineistokokonaisuus on kirjoittajan hallussa. Kirjan sisältö on jäljitettävissä alkuperäiseen aineistoon.

Myös tyyliuuntien nimien yhteydessä on ollut tarpeen käyttää yhdenmukaista kirjoitusasua, vaikka sama tyyliuunta on eri lähteissä ja eri aikoina kirjoitettu eri tavoin. Esimerkiksi wadoryu kirjoitetaan myös yhdysmerkillä wado-ryu. Kirjassa käytän tyyliuunnista yhdysmerkitöntä muotoa. Vuosikymmenten aikana muutamien karateseurojen nimissä on tapahtunut kirjoitusasumuutoksia. Esimerkiksi Wado-Kan on kirjoitettu myös Wado Kan ja Wadokan, joka on valittu yhdenmukaisuuden vuoksi samaksi kirjoitusasuksi läpi koko teoksen. Näin on tehty myös muutamien muiden karateseurojen osalta.

Karateliiton toiminta ei ole aina ollut ruusuilla tanssimista. Menestymisiä on tullut, mutta matkalla on ollut myös suuria vaikeuksia. On ollut henkilöiden välisiä riitoja, Karateliiton mukana olevat ovat syyllistyneet erilaisiin pahoinpitelyihin ja tiedotusvälineet ovat välillä aiheellisestikin riepottelleet liittoa julkisuudessa. Tämä johti tutkimuseettisesti tilanteeseen, jossa piti tehdä päätös kuinka paljon negatiivisia asioita voi ja pitää kertoa historiikissa. Tässä on lähdetty totuuden tielle. Negatiivisten asioiden kertomatta jättäminen ei olisi ollut Karateliiton ja sen toiminnassa mukana olleiden henkilöiden etujen mukaista. Silotteleminen vääristää totuutta, jolloin historiankirjoituksen tärkein tavoite, uuden oppiminen ja muutoksen tekeminen menneisyyden ymmärtämisen kautta, jää toteutumatta. Tietyissä kohdin on yksityisyyden suojaamiseksi jätetty henkilöiden nimiä kertomatta. Näin on tehty varsinkin väkivaltaa ja sisäisiä konflikteja käsittävissä osissa.

Kirjaa lukiessa saattaa syntyä mielikuva riitelevästä ja eripuraisesta Karateliitosta. Mielikuva pitää osin paikkansa juuri siinä missä minkä tahansa muunkin yhdistyksen tai organisaation kohdalla. Mielikuva syntyy käytetystä asiakirja-aineistosta ja se sisällöstä. Pöytäkirjoihin kirjoitettiin hyvin usein ongelmia ja niiden ratkaisuja, mutta positiivisten asioiden kirjaaminen jäi joko pois tai muissa asioissa vain todettiin *”Väyrysen maailmanmestaruus”*.

Teoksessa on kronologinen painopisteongelma, sillä kirja painottuu 70- ja 80-lukujen tapahtumiin. Tämä on osin tarkoituksellista ja osin aineiston tuottamaa. Karateliiton alkuvuodet ovat tärkeitä tehdyn pioneerityön vuoksi. Silloin on rakennettu suomalaisen karaten ja Karateliiton toiminnan perusta. Toinen syy on aineiston laatuun liittyvä. Alkuvuosina pöytäkirjoissa kuvailtiin enemmän tapahtumia,

kun 90-luvulta lähtien Karateliitossa ryhdyttiin käyttämään ns. päätöspöytäkirjoja, jotka ovat lyhyempiä ja vähemmän informatiivisia.

Historiikin kirjoittajan oma asema suhteessa tutkimuskohteeseen on myös huomioitava. Olen ottanut ensiaskeleet karateen 70-luvun puolessa välissä Tampereella ja toimin tällä hetkellä Japan Karate Association Finland ry:n (JKA Finland) hallituksen puheenjohtajana ja JKA:n maaedustajana. En ole missään vaiheessa ollut vastuutehtävissä Karateliitossa. Olen kuitenkin ollut ns. *”Ortizin leirissä”* vuodesta 1984 vuoteen 1997 Suomen Amatöörikarate-Do Liitto ry:n (SAKL), Suomen Shotokan Karate-Do Liitto ry:n (SKDL) sekä JKA Tampereen Shotokan Karate-Do ry:n (JKA Tampere) hallituksissa mukana. Olin mukana useissa Karateliiton ja TUL:n jäsenseurojen välisissä yhdistymisneuvotteluissa, joten osittain olin mukana vaikuttamassa välillisesti Karateliiton toimintaan. Vuonna 1997 erosin Ortizin organisaatioista ja jäin *roniniksi* eli isännättömäksi samuraiksi. Olen vuosien aikana päässyt myös sivusta seuraamaan Karateliiton kehittymistä, kuitenkin itse vaikuttamasta siihen. Näin ollen pidän itseäni Karateliiton suhteen *”lähes”* objektiivisena, joskin silloisen rinnakkaisen sekä nykyään Karateliiton jäsenseuran (JKA Tampere) päävalmentajan ja JKA Finlandin maaedustajan tehtävissä toimiessani sekä karaten parissa muutoinkin pitkään toimineena, näkökulmani ovat väistämättä osin myös subjektiivisia. Tämän olen neutralisoinut kirjoittamalla vain asioista ja jättämällä omat näkökantani tekstistä pois lopun epilogia lukuun ottamatta. Epilogissa kerron lyhyesti oman näkemykseni Karateliiton historiasta tutustumaani aineistoon perustuen.

Kirjan sisällössä on historiikille tyypilliseen tapaan pyritty pitämään yllä kronologista kerrontaa, jolloin toiminnan kehittyminen ja muuttuminen on selvemmin nähtävissä. Kirjan sisältö on jäsennetty eri toiminta-alueittain, jotta samaan asiakokonaisuuteen kuuluva tieto olisi helpommin löydettävissä. Jotkut aihealueista menevät kuitenkin päällekkäin sekä sisällöllisesti että kronologisesti. Näissä tilanteissa sisällöllisyys on asetettu kronologiaa tärkeämmäksi. Pääpaino on historiallisissa asioissa, joten kerronnan painopiste on 70- ja 80-luvuilla. Samalla on pyritty kertomaan sellaisista asioista, joita ei ole muissa yhteyksissä ja medioissa tullut esillä, jotta myös Karateliiton toiminnan taustat tulisivat esille. Väliotsikot erottuvat tekstilaatikoin tekstistä poimituilla lauseilla.

Kirjan ensimmäisessä luvussa kerrotaan karaten saapumisesta Suomeen. Siinä kuvataan henkilöitä ja tapahtumia sekä tiedotus-

välineissä olleista karateaiheisista uutisoinneista ja kirjoituksista. Toisessa osassa kerrotaan Karateliiton perustamiseen johtaneista tapahtumista, alkuvuosista, karaten kansainvälisestä järjestäytymisestä sekä Karateliiton kasvukivuista. Toinen osa on tavallaan organisatorinen kertomus karatetoiminnan järjestäytymisestä Suomessa ja maailmalla. Kolmannessa osassa kerrotaan karate-harjoittelusta Suomessa sekä siihen liittyvistä kysymyksistä, kuten Suomessa vierailleista ja täällä opettaneista japanilaisista karateopettajista, seuratoiminnan kehittämisestä, aluetoiminnasta, julkaisutoiminnasta ja karaten julkisuuskuvasta. Neljännessä osassa paneudutaan karaten tyyllisuuntakysymyksiin, vyöjärjestelmiin, graduointeihin, dan-kollegioon ja Karateliiton toimintaan mukaan tullessiin muihin budo- ja kamppailulajeihin, kuten jujutsuun, potkunyrkkeilyyn, taijiin ja taidoon. Viidennessä osassa kerrotaan Karateliiton kilpailutoiminnan historiasta. Siinä käsitellään ensimmäisiä kansallisia kilpailuita, maaotteluita ja kansainvälisiä kilpailuita sekä mm. naiskaratetoiminnan syntyisestä ja tuomaritoimintaa. Kukin osa etenee itsenäisesti kronologisesti, joten siirtyminen osien välillä on samalla palaamista ajassa taaksepäin.

Lajia vähemmän tuntevalle lukijalle vielä muutama sana karatesta. Karate on japanilainen budolaji, jolla on tuhansien vuosien juuret Okinawalle, Kiinaan, Intiaan ja Eurooppaan. Taistelulaji, jota nyt kutsumme karateksi, on ajan kuluessa muuttunut niin paikallisesti kuin siirtyessään ihmisten mukana eri maihin. Okinawalaista karatea, japanilaista traditionaalista karatea ja maailmalla laajalle levinnyttä kilpakaratea taikka karaten eri tyyllisuuksia on näin ollen hyödyntänyt vertailla keskenään.

Karate on osa japanilaista budo- ja bushido-kulttuuria, mutta se on myös kilpaurheilulaji. Traditionaalinen karate painottaa japanilaista budo- ja bushidokulttuuria ja huippu-urheilutraditioon mukautunut kilpakarate lajin urheilullista puolta. Kilpakarate on tavallaan sekä kiinteä osa traditionaalista karatea, mutta nykyään entistä enemmän myös oma tyyllisuutensa (ja kulttuurinsa), joka hyödyntää traditionaalisen karaten artefakteja. Nämä artefaktit ovat osa japanilaista kulttuuria, kuten kumarrukset, salikäyttäytyminen sekä käsitteistö. Artefakteihin kuuluvat myös valkoinen karatepuku ja vyöjärjestelmä kyu- ja dan-arvoineen. Kuten kulttuurissa aina, artefaktit muodostavat vain jäävuoren huipun. Koko budo- ja bushidokulttuuri on paljon laajempi ja syvempi asenteiden, arvojen ja aksioomien muodostama kokonaisuus, johon traditionaalisen karaten harrastaja pyrkii elämän mittaisella polullaan (Do) perehtymään ja omaksumaan siitä kaiken sen, mikä auttaa häntä kehittymään

paremmaksi ihmiseksi. Kilpakarate on puolestaan huippu-urheilua, joka vaatii huippu-urheiluun sitoutumisen harjoittelusisältöjen, määrien ja laadun suhteen. Tähän lähes täysipäiväiseen toimintaan ei välttämättä mahdu traditionaalisen karaten laaja, syvälinen ja osittain myös hyvin hidas etenemismalli. Näiden kahden karaten sisäisen linjan yhteentörmäys on kestänyt japanilaisen karaten alkuaikojasta tähän päivään asti, joka tulee esiin myös tässä teoksessa. Omasta mielestäni tämä vastakkainasettelu on täysin turhaa, koska molemmille on aikansa ja paikkansa. Molemmat lisäksi tukevat toisiaan, jos niin halutaan tapahtua.

Antoisia lukuhetkiä ensimmäisen Suomen karaten historiaa käsittelevän teoksen parissa.